

Ludoviček je pisal.

Spisal L. Černež.

Ludoviček bi vedno rad pisal. Če je dobil v roko košček krede, da ni nihče opazil, so bile takoj duri, postelje in omare polne črkarij. No, to so mu že malo odpravili. Tembolj si želi zdaj svinčnika. Ako se mu posreči, da ga najde kje na tleh, prosi takoj za papir. Črčka in črčka, vmes pa premišljuje kakor kak učenec pri nalogi. »Ata, kaj je Luček pisal?« vpraša potem. Odgovora pa ne čaka, ampak začne takoj sam brati, s prstom kazoč na čudno pisavo: »Luček je piden.« Puste mu veselje in prikimajo. Tedaj še navadno spet kaj napiše, n. pr.: »Ata je tudi piden. Ata je moj.«

A še bolj nego svinčnik zanima Ludovička pero. Tisto namakanje v tinto mu tako ugaja. Ker pa se s peresom in tinto ni norčevati, mu je to strogo prepovedano. Najrajši seve skrivajo te reči pred njim, zakaj dete je pač dete in se lahko izpozabi. To pot pa je bil oče pozabljiv. Pustil je na mizi tintnik s peresom. Zraven je ležala s trudom napisana pola papirja. Ludoviček je takoj opazil priliko. Splezal je na stol, vzel resno peresnik v desnico, namočil in začel pisati po — polni poli.

Večkrat se mu je posrečilo z namakanjem. Ko pa je spet zajemal, se mu je vrplo pero. V hipu je bil tintnik narobe. Pokotal se je črez papir na tla. Ludoviček je osupnil. Prvi trenutek je le gledal, potem pa začel vpiti. Oče ga je slišal in prihitel v sobo. Skoraj je omedlel. Sinček se je namreč držal za glavo, in zato je menil oče prvi trenutek, da se je vbodel s peresom v oko. Kmalu pa se je prepričal, kaj se je zgodilo.

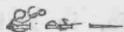
Dasi je bila nezgoda neprijetna dovolj, je bil vendar hvaležen Bogu, da ni bilo večje nesreče. Nič ni storil sinčku, še pokaral ga ni. Tako se je Ludoviček kmalu ojunačil in smehljuje je vprašal očeta, brisočega tinto na tleh: »Ata, Luček je pisal.«

To pa je bilo očetu vendar preveč. »Da, da,« je rekel nevoljno ter pokazal na črna tla, »tu-le je napisano: Luček nič ne sluša, Luček ni priden!«

Globoko je vzdihnil fantič in je potlačen sedel v kot.

Le nerad in z nevoljo je pogledal časih velikanski pečat svoje neubogljivosti na tleh. In kako dolgo ni isti izginil! Zdaj ga pa ni več.

Čas beži, in prej nego mislimo, bo prišel trenutek, da bo Ludoviček šel v šolo, kjer bo res — pisal. Bog mu daj tedaj več sreče!

Moj čoln.

Mirno se ziblje čoln
črez ocean,
nad je mladostnih poln,
upov in sanj.

Daleč od rodnih tal
smoter je njegov,
tjakaj ga neše val,
gnan od vetrov . . .

Narjan Pretko.